

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

16-10-57

KUIFJE

42

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

HIER ZIJN WE AAN
DE KRABBEHOEK!
IK WEEET ER ALLES
VAN! DAAR VALT NIET
MEE TE SPOTTEN!

Koelbloedigheit

SPRINGEN! Spring! commandeerde luitenant L.H. Hammond aan zijn valschermlagers.
De ene na de andere sprong uit het vliegtuig en de valschermen wiegden als reuzepaddestoelen in de blauwe hemel. De voorlaatste man die uit het legervliegtuig sprong was corporaal Charles Douglas. Zijn valscherf zette zich eveneens prachdig open.

Plots voelde de corporaal een schok. Hij keek naar boven, en zag dat zijn luitenant op zijn parachute terecht gekomen was! De officier schommelde even, en gleed dan van het broze dak, langs zijn corporaal Charles Douglas. Deze verloor zijn koelbloedigheit niet, greep de koorden van het valscherf van zijn luitenant, en kon de fatale val breken!

— Ik heb u vast, sir! riep Charles Douglas.
— God zij dank! zuchtte luitenant Hammond.

Meer kon hij na zo'n emotie niet zeggen. Bij het vallen brak luitenant Hammond evenwel zijn rug, en werd opgenomen in het veldhospitaal. Maar het was gelukkig niet erg. Zijn leven was gered en dat was 't voornaamste.

— Ik dank mijn leven aan corporaal Douglas, verklaarde de luitenant aan zijn oversten.

De corporaal kreeg een hoge onderscheiding voor zijn buitengewone koelbloedigheit.

En die was ten volle verdiend.

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Maria van de Walte, Geeraardsbergen. — Hartelijk dank voor de gelukwensen voor onze geïllustreerde reportage over het drama van La Pierre-Saint-Martin. «Kuifje» heeft maar één wens: steeds beter, groter en interessanter te worden en de handen met zijn ontelbare lezers, waar ze ook mogen wonen, nauwer toe te halen. Nogmaals hartelijk dank.
Bert Hipses, Katwijk aan Zee. — Het zal je waarschijnlijk genoege doen de fotoreportage over het Salon van de Jeugd in ons blad aan te treffen. Ik wens je een spoedig en totaal herstel en heb je een reeks proefnummers van ons blad laten opsturen. Met mijn hartelijkste groeten en herhaalde wensen voor een totaal herstel!
Max Belle, Amsterdam. — Oorlentijk is een zeer mooi land, ik houd er ook veel van, en hoop er nog dikwijls terug te keren. Ik heb je de gevraagde adres-

sen opgestuurd. Ik wens je veel succes. Met mijn beste groeten.
Dirk Christiaens, Etterbeek. — Hartelijk dank voor je vriendelijke verjaardagswensen. Laat me eens weten wat je liefst leest in Kuifje? Beste dank bij voorbaat.

Leo Vaerman, Brussel. — Hartelijk dank voor je vriendelijke kaartje. Ik wens je een spoedig en totaal herstel!

Dirk Derijck, Hasselt. — Wanneer je naar Brussel komt, mag je steeds even langs de redactie lopen. Er is altijd iemand die je graag zal ontvangen. Met mijn beste groeten.

Marietke Draps, Gent. — Ja, belofte maakt schuld, inderdaad. Maar ik zal mijn belofte houden! Rond Nieuwjaar hoor je daar meer over. Nog wat gezondheid.

Frans van den Berg, Overmere. — Raymond Reding is van

Frans nationaliteit, maar hij woont sinds jaren te Brussel. Tot genoegen.

Erik Leroy, Kortrijk. — In December verschijnen verschillende albums van onze tekenaars. Binnenkort krijg je daar nieuws over.

Marcel van de Wiele, Evere. — Je bekommernis om de jongen heeft me werkelijk ontroerd. Ik zal je zeker helpen. Met mijn beste groeten.

Erik van Wallie, Maldegem. — Hartelijk welkom in de grote Kuifje's familie! Vergeet niet dat een goed clublid als voornaamste taak heeft nieuwe leden te werven en «Kuifje» in zijn omgeving beter te doen kennen. Want hoe meer vrienden, hoe meer vreugd!

Marise van Rijkxghem, Gent. — Beste groeten aan de hele familie. Hartelijk gefeliciteerd met je nieuwe zusje. Help er goed voor zorgen!

Jan van Berge, Oostende. — Ja, je stad is er tijdens de laatste twee jaren fel op vooruit gegaan, en weer op weg om haar vroegere plaats als grote Europese badstad in te nemen. Het Casino is inderdaad zeer mooi. Met mijn beste groeten.

Frans De Rijk, Leuven. — We zorgen er voor dat alles in orde komt. Met mijn beste groeten.

Hou nu op met die grappen! We moeten vertrekken! Voorwaarts, mars!

De oom van Everzwijn heeft de Hertienpatrouille uitgenodigd een reis met zijn yacht te maken. Dat bespaart hem de bemanningskosten.

Met 'n bloem op de hoed en 'n TISSOT-uurwerk om de pols.

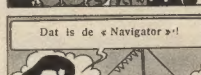
Een uur later zijn onze vrienden in Antwerpen, waar oompje reeds wacht...

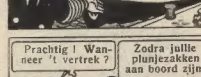
Oompje!

Wat hebt u veel galons, mijnheer!

Ja, kinderen, als je gezagvoerder bent van zo'n boot verdien je die ook!

Wat heb je daar?

Prachtig! Wanneer 't vertrek?

Zodra jullie plunjezakken aan boord zijn!

KUIFJE (weekblad), Redactie, Publiciteit: Lombardstraat, 24, Brussel — P.Ch.R.: 1509.16 — Uitgever-Directeur: Raymond Leblanc — Gedrukt in bello door: De Drukkerijen C. Van Cortenberghe, Keizerstraat, 12, Brussel. België

ABONNEMENTSPRIJZEN:		
Abonnement drie maanden	70.— frs.	Buitenland en Belgisch Congo 80.— frs.
Abonnement zes maanden	135.— frs.	155.— frs.
Abonnement één jaar	265.— frs.	300.— frs.

KUIFJE-Holland - Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3853. Giro 199.334. Abonnementprijs: fl. 4 per kwartaal.

(Wordt voortgezet.)

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN BOB DE MOOR

Cori werd door de Spanjaarden gevangen genomen en verplicht inlichtingen te verstrekken over de vloot van Piet Hein. Cori kon echter ontsnappen en opgepikt worden door een schip van de Hollandse vloot...

Momentje, Cori. Ik ga eens kijken wat er aan de hand is.

Waarom zijn jullie zo opgewonden? Wat is er gaande?

Een Spaans schip aan bakboord! We merken het pas op het ogenblik dat het ons bijna ramde. Er hangt een verdieft zwart mist. Ze riepen: « Que queréis? » Dat is Spaans en wil zeggen: « Wat wil je? »

Ha, daar zie ik het! Zou dat de voorhoede zijn van de Zilveren Vloot?

Zullen we spoedig weten... Alle hens aan dek! Enter dat schip!

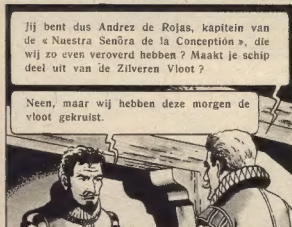

In zijn kooi luistert Cori naar het lawaai van de strijd...

Men vecht reeds op het dek van het Spaans schip, want boven mij hoor ik nog zelden voetstappen...

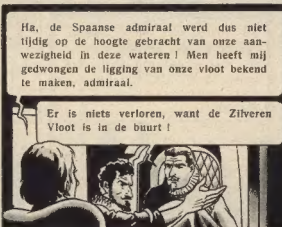

Vijftien minuten later wordt de deur van de kajuit opengestoten en een gevangene binnen geduwd.

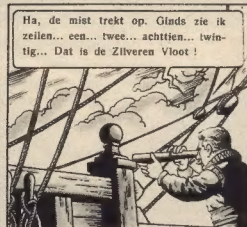
Jij bent dus Andres de Rojas, kapitein van de « Nuestra Señora de la Concepción », die wij zo even veroverd hebben? Maakt je schip deel uit van de Zilveren Vloot?

Neen, maar wij hebben deze morgen de vloot gekruist.

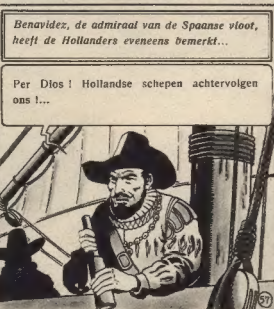

Ha, de Spaanse admiraal werd dus niet tijdig op de hoogte gebracht van onze aanwezigheid in deze wateren! Men heeft mij gedwongen de ligging van onze vloot bekend te maken, admiraal.

Er is niets verloren, want de Zilveren Vloot is in de buurt!

Ha, de mist trekt op. Ginds zie ik zeilen... een... twee... achttien... twintig... Dat is de Zilveren Vloot!

Benavidez, de admiraal van de Spaanse vloot, heeft de Hollanders eveneens bemerkt...

Per Dios! Hollandse schepen achtervolgen ons!...

De Chinees met de rode mantel

De zoon van Raveschot werd ontvoerd. Rik en Rita hebben de kidnapper gezien op het ogenblik dat hij het huis van de rijke fabrikant verliet met een groot pak in de armen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN RAYMOND REDING

Tijl Uifenspiegel

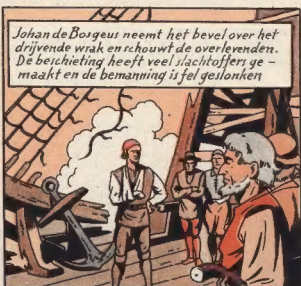
Spaanse artillerie beschoot het geuzengaljoen in het Zwin.
Zwaar beschadigd slaagt het er in de open zee te bereiken...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN

WILLY VANDERSTEEN

Er blijft ons geen keuze Tijl! De prins is uit de Nederlanden vertjaagd door de lafheid van de huzaren, die 'geeld' roepen als er moordgebeden worden. Met zijn broer graaf Lodewijk is Franje naar Frankrijk getrokken. Nu verblijft hij met enkele getrouwen op de Dillenburg, zijn voorvaderlijk slot in Rijnland, om de voortzetting van de strijd voor te bereiden. Wij moeten de Spaanse schepen plunderen om hem een krijgs-schat te bezorgen.

Johan de Bourgeois neemt het bevel over het drijvende wrak en schouwt de overlevenden. De beschieting heeft veel slachtoffers gemaakt en de bemanning is fel geslonken.

Doberend bereikt het gezeend galjoen de open zee en zet koers naar de Engelse kust.

Het noodlot achtervolgt de koene Geuzen. Een zware storm breekt los over het Kanaal en het schip wordt de speelbal van de golven. Met man en macht werken de Geuzen om het afgetakelde vaartuig drijvend te houden.

Een ganze nacht woedt de storm voort. Huizenhoge golven beuken tegen het broze schip en ...

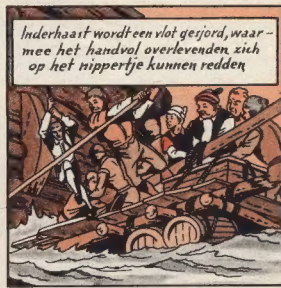
... werpen het uiteindelijk op een zandbank, waar het middendoor breekt.

Een deel van de opvarenden vindt hierbijreeds een jammerlijke dood in de golven en bij dageraad is het achterdek reeds in de golven verdwenen. Het voortleven zinkt ook langzaam.

We moeten in een uur een vlot in elkaar timmeren, want het duurt niet lang meer eerheel ons wrak door de zee verzwoegen wordt!

Inderhaast wordt een vlot gesjord, waarmee het handvol overlevenden zich op het nippertje kunnen redden.

Droefgeestig zien de Geuzen hun wrak in de golven verdwijnen. Zoveel trouwe wapenbroeders kwamen om. Het plan de Engelse kust te bereiken wordt opgegeven.

Tijl ik geloof dat dit het einde is! ... Alleen God weet wat er van ons geworden zal. De Geuzenvloot ligt voor Dover. Voor zij een antwoord hebben van koningin Elizabeth vaart er geen schip uit ...

Zo we een vaartuig ontmoeten dat ons zou kunnen oppikken, zal het waarschijnlijk de Spaanse vlag voeren ... Maar er is nog meer kans dat we van honger en dorst omkomen.

Onver het Zwarte Is

VIJFTIEN dagen lang liep ik achter de gorilla van Kivoe aan en ik geloof dat het me gelukt is hen op de gevoelige plaat te brengen. De gorilla was een van de laatste dieren waarvan men nooit een kleurfoto had kunnen maken. Indien mijn opnamen geslaagd zijn, zal ik kunnen uitpakken met een enige film!

Een gorilla die er toch niet zo vriendelijk uitziet!

Over de gorilla's worden allerlei legenden verspreid. Men heeft er bloedorstige monsters van gemaakt, die mensen met haas en huld oppeuzelen. Misschien kunnen mijn belevissen er toe bijdragen deze legenden de wereld uit te helpen. Maar laat ik beginnen bij het begin.

Toen ik te Costermanstad, de hoofdstad van Kivoe, aankwam, deelde ik aan enkele mensen, die de streek goed kennen, mijn plannen mee. Ze haalden medelijdend de schouders op en antwoorden me:

Wij wonen hier reeds tien jaar en hebben nog nooit een gorilla te zien gekregen! Een bosbouw-ingenieur had er ooit één gezien, hij wist te vertellen dat ze in het massief van de Kahoei talrijk waren en hielp me bij het uitruiten van een karavaan.

De enige mensen die over de gorilla's iets afweten zijn de Pygmeënen, want zij eten er van tijd tot tijd een op, alhoewel dat streng verboden is. De gorilla's zijn zo zeldzaam geworden, dat het verboden is ze te jagen, maar prent de Pygmeënen in het hoofd! Sedert duizenden jaren immers beschouwen zij het vlees van de gorilla als een delicatesse.

Voer 50 kg. zout, een hoop afval van vlees, een levende geit en enkele risten bananen, kon ik twaalf Pygmeënen vinden die met me mee wilden gaan. Ik moest bovendien ook nog plichtig beloven hen een reusachtige matabich te geven indien ik een foto van een gorilla zou kunnen maken. Wat ze wensten als loof? Heel eenvoudig: een koe!

Waar waren nu die gorilla's? Met grote gebaren brachten de dwergnegers me aan het verstand, dat er nog enkele families leefden in de bergen op een hoogte van 2.000 tot 2.500 meter. Ze verzuilen bestendig van de ene hoek naar de andere op zoek naar fruit, kruiden en schors van zekere bomen.

Nu weten jullie meteen dat de gorilla geen vleeseter is en het bloed van zijn slachtoffers niet uitzuigt! De gorilla is zeer schuw en hij is zeer bang van het vreesde die der Schepping de mens. Neen, aan de mens heeft hij geen goede herinneringen bewaard en hij gaat hem zoveel mogelijk uit de weg.

Boelindi, de chef van de Pygmeënenkaravaan, toonde me op zijn arm een litteken van ongeveer 15 cm. Daar had een gorilla eveneens zijn tand ingezet. Gelukkig voor Boelindi had een kameraad zijn lans in de buik van de gorilla kunnen werpen en het reusachtig dier was gevlucht.

M'n familie bleef bij het Kivoemeer en allezeggende en Philippe verbleef op de beurt en derwijze dat ik steeds een verbindingsagent had.

We sloegen ons kamp beurteelings aan de voet van de Blego, de Boea-Koelomina en de Kahoei op en sloepen in de auto — indien we zo ver hadden kunnen rijden — in de grote tent of onder de blole hemel. Iedere morgen luidde de vraag: «Waar is de Ngadi?» Dat is gorilla in de gewesttaal.

Soms was ik om vier uur reeds te been, maarjerde de hele dag, at een stuk uit de vuist of een handvol mais zoals mijn zwaarte gezellen. De enige wegen, die we konden gebruiken, waren deze door de olifanten gebaad. We moesten stiele hellingen op, haast vertikaal weer dalen, we moesten ons doorheen het dichte struikgewas worstelen, werden door reusachtige brandnetels gestoken en gebeten door rode en zwarte mieren...

De Pygmeënen wezen me het voedsel aan dat de gorilla's gebruiken en hun nesten, die ze iedere avond maken en gelijken op een oleevaarrest. Sommigen staan op de grond, terwijl andere — heel zeker voor de schildwachters — vijftien meter hoog liggen. Wij volgden hun onwelriekende sporen... Ik geloof dat de gorilla's niets anders doen dan planten en vruchten eten en deze verteren!

Eindelijk vonden we verse sporen! Heel voorzichtig slopen we vooruit tot een kreet het bloed in onze aderen deed stollen... we hoorden heel de familie gorilla, die door een schildwachter verwittigd was, vluchten door het struikgewas, zo dicht en zo donker als een tunnel...

Voor ons was het een goede les. We hadden nu de kreet van de gorilla gehoord en zouden er een volgende keer niet meer van schrikken!

En verder ging de tocht. In de late namiddag van de volgende dag toonde een Pygmeë me, op ongeveer 300 meter voor ons, een behaard monster, zo groot als een beer die met verbazende lenigheid de heiling opklimt... de gorilla liep op handen en voeten, steunde daarbij op de armen. In mijn ogen was dit dier, alhoewel ik het slechts enkele seconden kon gadeslaan, zo indrukwekkend en machtig als een olifant...

Dat gaf ons weer moed. De volgende dag

Hij lust graag vruchten en groen.

vonden we opnieuw sporen die ons weer tot vlak onder de neus van de dieren leidden. Mijn dwergnegers omsingelden de gorilla op fameliek onvoorzichige wijze... het dier stootte zijn kreet uit — waarmee hij zijn tegenstander schrik wil aanjagen en die voor hem tevens het sein tot de verdediging is — sprong naar ons toe, stootte N'Dendere op zij, haalde hem een stuk vlees uit de schouder zo groot als een kinderhand, en verdween bliksemsnel in het woud. Weer liep en sprong deze gorilla op vier poten...

N'Dendere kon niet opstaan. Ik reinigde de wonde en verbond ze zo goed ik kon. Ze was wel breed, maar niet diep en bloedde gelukkig niet erg. Na vier uren gaans kwamen we terug aan ons vertrekpunt, waar ik de wagen had laten staan. N'Dendere sleepte zich voort steunend op zijn beide lansen; hij wou niet dat we hem droegen. Het hospitaal was slechts dertig kilometer van onze basis verwijderd en ik bracht er mijn ongelukkige kameraad heen. De wonde werd dadelijk hernaaid en degelijk verbonden en thans ziet men er haast niets meer van!

Hij loopt op handen en voeten...

Het spreekt vanzelf dat de moed er uit was, maar ik wou het nog niet opgeven. We hadden nu door schade en schande geleerd en moesten zorgen het de volgende keer beter te doen. Op dat ogenblik had ik reeds 100 uren naar achter de rug, en over welke wegen! De bosbouwingenieur verzegelde me die keer met een vriend en ook Louis was van de partij. Pierlot had een karabijn 350, dat hij slechts in uiterste nood zou gebruiken, en zijn vriend had een automatisch pistool, een Mauser 9 mm. meegebracht. Louis zou magnesiumtoortsen ontsteken om de gorilla's op afstand te houden, of om de opnamen te vergemakkelijken indien het te donker zou zijn. Aldus bewaasde kon ik werken als in een studio...

In plaats van zich naar alle kanten te verspreiden, zouden de Pygmeënen in twee groepen bij elkaar blijven, de eerste groep voor, de tweede groep achter ons.

Om vijf uur 's morgens waren we vertrokken en om drie uur 's namiddags kregen we de gorilla's eindelijk in het vizier... Ditmaal liep alles op wielies. Heel stil slopen onze dwergnegers, dader in de bomen heerste een grote bedrijvigheid. Plotseling wees Louis me een grote gorilla die schrijlings over een tak zat en rustig aan jonge planten peuzelde.

Spielen dat zo'n dier heeft! Daartegen zijn de catchsterren van het Sportpaleis nog kleine jongens, hoor! Het dier wierp een onrustig blik in onze richting, hij had blijkbaar het gezoe van de camera gehoord. Langzaam daalde hij de boom af. Zou hij aanvallen of vluchten zoals de vorige dagen? Pierlot schoot in de lucht en Louis ontak een toorts... Het dier liep verder het woud in... De Pygmeënen dansten en zongen wat ik had mijn opnamen kunnen maken en zij kregen de koe!

Wij waren zo blij als onze gidsen en al was ik ook 15 kg. vermagerd in twee weken, ik was trots op mijn werk! Duizenden mensen zullen weldra op het zilveren scherm een der zeldzaamste en minst gekende dieren ter wereld, kunnen zien.

(Wordt voortgezet.)

David Balfour

NAAR DE ROMAN VAN R.-L. STEVENSON

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN JACQUES LAUDY

Na de schipbreuk van de « Covenant » spoelde David aan op een eiland nabij de Schotse kust. Hij wist zijn vriend Alan terug te vinden. Hij stapte in de boot van Neil Mac Rob, een vriend van Alan Breck...

Aan de ingang van de Loch ligt een schip voor anker...

Zodra ze te Kinlochaline aankomen, fluistert David de veerman in 't oor...

Hier is een shilling en geef me nieuws van Alan Breck Stewart!

Zo gedraagt een gentleman zich niet! Is het omdat je zakken vol Engelse shillings zitten, dat je denkt...

Excuseer, ken je deze knoop?

Een schip met emigranten en tot deportatie veroordeelde mensen... Ze hebben het « Lochaber No More » gezongen (1)...

Haha! Waarom begon je daar niet mee? Breng de nacht hier door en morgen trek je door het Land van Appin tot Argdour. Eens voorbij Ballaculish, vraag je Aucharn en het huis van James van Olens...

Spreek de naam van Alan Breck niet meer uit en biedt nooit een Highlander nog je vuil geld aan!

Tot weerziens en pas op voor de Campbells, de Whigs en de Roodjakken!

Enkele tijd later in de enige herberg van Kinlochaline...

Wat 'n rook! Om te stikken! Ik ga even een luchtje scheppen!

Nauwelijks is David buiten...

Dat ontbrak er nog aan! Een onweer!

Het regent stromen en het water spoelt de herberg binnen...

Wat een ramp! Zelfs m'n strozak is een eiland geworden! Wat 'n reis!

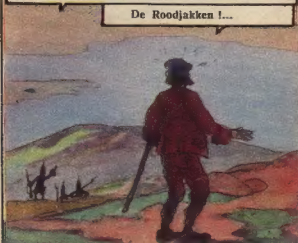
De volgende morgen lacht de zon al weer...

Eindelijk in een rustige, veilige streek...

Hela, jongen! Ja, jij, wacht even!

De Roodjakken!...

IN 3 u. 26' Vliegt DE "CANBERRA"

OVER DE ATLANTISCHE OCEAAN

Een Reis zonder Geschiedenis

WIE KENT DE "CANBERRA" ?

HET is een bombardementsvliegtuig, standaardtype, van de R.A.F. en uitgerust met twee reactiemotoren Rolls Royce « Avon », met ieder een vermogen van 3.000 kg. en een bemanning van twee of drie koppen. De snelheid blijft geheim, doch officiële experten schatten ze op 960 km. per uur. Spanw.: 19,50 m., lengte: 20,50 m., hoogte: 4,75 m., oppervlakte: 89 m², totaal gewicht: 20 ton. Voor de vlucht van 26 Augustus was het toestel met voorzien van speciale reservoires en heeft de vlucht met zijn normale brandstof verveelvijkt. Dat is een goed punt voor de « Canberra » !

ONTBIJT IN EUROPA. MIDDAGMAAL IN AMERIKA EN AVONDETEN IN EUROPA

De bemanning van de « Canberra » gekiekt na hun aankomst in Aldergrove. Van links naar rechts: commandant Dennis Watson, navigator: colonel Ronald Beaumont, gesagvoerder: luitenant Peter Hillwood, piloot.

VOOR de eerste maal werd de Noord Atlantische Oceaan overvlogen in drie uur en zes en twintig minuten. Voor de eerste maal gelukte een vliegtuig er in van Europa naar Amerika en terug te vliegen in dezelfde dag ! De heen- en terugreis werd volbracht in tien uur, waarvan acht uur vlucht. Wanneer men bedenkt dat men 4 uren nodig heeft om met de trein van Brussel naar Amsterdam te rijden, staan we perplex over de prestatie van de « Canberra », die in één dag 6.650 km. aflegde. Het toestel steeg op te Aldergrove, in Noord Ierland, om 5 u. 34 m. Greenwichtijd en landde te Gander (« Newfoundland ») na een vlucht van 4 u. 34 m. De « Canberra » had gevolgen met een gemiddelde snelheid van 729 km. 600 m. per uur, ondanks de sterke wind, die een snelheid van 200 km. per uur bereikte. Na twee uur, met de tijd om de werktuigkundigen toe te laten de reservoires weer vol brandstof (petroleum voor straalvliegtuigen) te tanken, steeg de « Canberra » op en streek te Aldergrove neer na drie uur zes en twintig minuten. De gemiddelde snelheid van deze reis was 969 km. per uur. De recordvlucht over de Atlantische Oceaan van het

Westen naar het Oosten was hiermee volbracht. De kerels die dit staalje volbrachten waren colonel Beaumont, chef-piloot, luitenant Peter Hillwood, die het vliegtuig tijdens de terugreis bestuurdde, en commandant Denis Watson, navigator. Ze waren natuurlijk heel fier, want zij waren immers de eerste piloten die eventjes over- en weer over de plas vlogen !

Op het ogenblik van de start in Ierland was het wederom ongunstig en de weerkundige dienst van het vliegveld raadde de reis af.

Ik verkies te vertrekken, zei Beaumont, de wind zal ons tijdens de heenreis hinderen, doch tijdens de thuisvlucht werkt hij dan in ons voordeel ! Tijdens de reis geraakte het radiotoestel onklaar en de piloten konden de verbinding met de werkdienst schepen niet tot stand brengen. Een Amerikaanse boot kon het vliegtuig in zijn radarscherm opvangen, toen het zich op 2.000 km. van de lense stuit bevond.

BEAUMONT VERTELT DE REIS

— Het optogen geschiedde heel normaal. De wind was erg krachtig, net zoals de meteorologen het ons gemeld hadden. Ondanks deze

kleine tegenslag verliep de tocht naar Newfoundland glad. Te Gander was het weer veel beter. We bleven langer op het vliegveld dan voorzien, daar onze radio moest hersteld worden. Tijdens de terugreis steeg Hillwood dadelijk tot op een hoogte van 12.000 meter en profiteerde van een gunstige wind. Toen de kust van Ierland naderde, daalden we.

De reporters, die naar het vliegveld gekomen waren, noteerden ijverig doch waren enigszins teleurgesteld over het verhaal van Beaumont. Het was zo effen en zakelijk. Beaumont moet het opgemerkt hebben, want hij voegde er lachend aan toe :

— De beestak, die men ons in Gander opdijnde, was buitengewoon lekker en voor ons diner brachten we van ginder een mooie zaln mee !

ENGELAND IS FIER

De Engelsen zijn natuurlijk geweldig trots op hun « Canberra » en zijn piloten. Diep onder de indruk hebben de luchtvaartexperten van Amerika opdracht gegeven de grote werken, die thans aan het vliegveld van New York uitgevoerd worden, stop te zetten. Ze willen eerst al de wijzigingen bestuderen, die de snelle ontwikkeling van de straalvliegtuigen met zich brengen.

HET ONMOGELIJKE WORDT MOGELIJK :

LANDEN VOORALEER OP TE STIJGEN !

DE verwzenlijking van de « Canberra » opent verre horisonten. In dit verband verklaarde professor Hall, een bekend Engels geleerde :

— We zijn nog niet aan het einde van onze verwassing ! — Denkt u, professor, dat het mogelijk is vliegtuigen te bouwen, die zo snel zouden vliegen als de aarde om haar as wentelt en dus in Amerika zouden landen vóór het uur waarop ze in Engeland optegen ?

Op onze brechtgraad bedraagt de snelheid waarmee de aarde om haar as wentelt 1.100 miljoen per uur. Men mag dus die vraag bevestigend beantwoorden. De « Canberra » bleef er trouwens niet ver af ! Het toestel vloog inderdaad bijna met de zon mee.

DE HEREN VAN BEERSEL

In het jaar onzes Heren 1488 kwam het volk van Brussel in opstand tegen Maximiliaan van Oostenrijk, de heer der Nederlanden. De toenmalige heer van Beersel, Hendrik II van Witthem, verdedigde zo trouw zijn leenheer dat hij zich de woede van de Brusselaars op de hals haalde. Tot twee maal toe belegerden zij zijn kasteel te Beersel. De eerste maal werden ze afgeslagen, maar toen ze drie maanden later weer het beleg kwamen slaan, moesten de moedige verdedigers zich overgeven. Het kasteel werd geplunderd en vernield en de dapperste bevelhebber, de Bourgondische kapitein de Ramilly, werd op de Grote Markt van Brussel opgehangen. De opstandige Brusselaars werden enkele maanden later verslagen, en zij moesten het hotel van de heer van Beersel te Brussel, dicht bij het stadhuis, heropbouwen. Het hotel van de heren van Beersel werd moeter en groter opgetrokken dan het vroeger geweest was. In de XVIIe eeuw verkochten de heren van Beersel hun huis te Brussel en de pandhuis van de pandhuisschuur van gemaakt, dat aan de straat waarin het stond een naam gegeven heeft: de "Lombardstraat", (Lombard was een synoniem voor pandhouder.)

Waterspiegeling.

DE GROTE TIJD VAN BEERSEL

Het kasteel van Beersel werd gebouwd rond de jaren 1300 door Godfried van Hallebeke, een trouw dienaar van hertog Jan II van Brabant, die zijn leenman met talrijke gunsten overloade. Van hertog Jan II kreeg de heer van Hallebeke de opdracht ten Zuiden van de Brabantse hoofdstad een burcht te bouwen ter verdediging van de stad tegen de Vlamingen, die voortdurend Brabant binnenvielen.

Het slot van Beersel kreeg zijn eerste belegering te verduren van de Vlaamse graaf Lodewijk van Male. De belegering werd afgeslagen door Hendrik van Stalle, de schoonzoon en opvolger van Godfried van Hallebeke. Toen de Vlamingen het enkele jaren later opnieuw belegerden, slaagden ze er in het in te nemen en te vernielen. De burcht werd het jaar daarop reeds hersteld en kwam daarna in de handen van Jan van Witthem, een kleinzoon van hertog Jan II van Brabant. Jan I van Witthem werd seneschalk van Brabant (eerste luitenant van de hertog). Zijn oudste zoon Hendrik I van Witthem bekleedde eveneens hoge functies aan het hof van Brabant, en aan dat van hertog Philips de Goede van Bourgondië, die heer der Nederlanden geworden was. Hendrik, de tweede van die naam in het geslacht van Witthem, volgde zijn vader op, als heer van Beersel, maar leefde niet lang. Zijn zoon Hendrik III bouwde voor zijn vader een prachtig praalgraf dat in de kerk van Beersel bewaard wordt. Hendrik III heeft het prestige van de machtige heren van Beersel nog opgevoerd. Luister maar even naar al zijn titels. Hij was niet alleen heer van Beersel, maar eveneens van Ruisbroek, Eigenbroek, Overijse, Boutem, Petst, Koor en Covin. Hij werd tot ridder geslagen van de orde van het Gulden Vlies, de hoogste en machtigste van het Europa uit die tijd. Hendrik III werd lid van de regentieraad, die de Nederlanden moest besturen tijdens de afwezigheid van de Grote Hertog van het Westen. Na roodscheer geweest te zijn van Maximiliaan van Oostenrijk, bekleedde hij destijde hoge functie aan het hof van Philips de Schone, die hem tot gouverneur van zijn zoon, de latere Keizer Karel V aanstelde. I Groot geworden hield Keizer Karel zijn gewezen gouverneur aan zijn hofhouding verbonden als kamerheer. Een schitterende carrière aan het Bourgondisch en keizerlijk hof kan men zich moeilijk voorstellen.

DE GROTE TIJD DER NEDERLANDEN

Tijdens het leven van Hendrik III van Witthem, kende het slot van Beersel het hoogtepunt van zijn geschiedenis. De schat-

De troise burcht van Beersel.

rijke keizerlijke roodscheer gaf er echte Bourgondische feesten, jachtfeesten, steekspelen, waaruit al was waan en geld in het moedige Brabant van zijn tijd, het als een eer aamg aangewez te zijn. Niet alleen Brabant en Beersel kenden toen een gouden tijd, heel de Lage Landen bij de zee deelden in de voorspoed die het Bourgondisch Huis in onze gewester opgevoerd had. Gent en Luik telde toen honderd duizend inwoners, wat zeer veel was in de XVIe eeuw! Antwerpen had er niet minder dan twee honderd duizend! De hoogovens van Luik waren toen de voorname van de wereld, en in Antwerpen deed men in één maand meer zaken dan in Venetië in twee jaar!

EEN HELE PLEIAD VAN MACHTIGE HEREN

bewoonden het slot van Beersel van Hendrik III van Witthem. Vooreerst zijn zoon Philips, die de eerste aanval van de Brusselaars in 1491 afgeslagen had, en het na de vernieling herbouwde Philips van Witthem werd eveneens roodscheer van Keizer Karel V. Hendrik IV vervulde de functie van Amman van Brussel, en genoot evenals zijn vader en grootvader het vertrouwen van Keizer Karel V als roodscheer en kamerheer. Zijn kleinzoon Jan II van Witthem maakte deel uit van het Eedverbond der Edelen, was opperjachtmeester van Brabant en stond in het begin van de Vrijheidsstrijd der Nederlanden aan de zijde van de prins van Oranje. Als kolonel van de Brabantse Statenveelds trochte hij de Spaanse Punt te Antwerpen te vergeefs te beleiden.

Van 1585 tot 1606 werd het slot van Beersel bewoond door mannen van de abdij van Zevenbronnen. Maria van Witthem, de dochter van Jan II van Witthem, trad in het huwelijk met een prins van Epigny. Haar zuster huwde met een Bourgondische edelman, en hun dochter huwde eerst met een familielid van kardinaal Granvelle en daarna met Karel IV van Lotharingen. In 1660 trad hun dochter in het huwelijk met Karel Eugène van Arenberg, hertog van Aarschot en Croy.

GROOtheID EN VERVAL

HET kasteel van Beersel bleef in het bezit van heren van Arenberg van 1610 tot 1845.

In 1770 werd het verhuurd aan een kapitein. In 1755 werd het bewoond door een priester, wiens meld als heks aanzien werd.

In 1818 werd er een katoenfabriek in ondergebracht. Daarna dacht men er aan het slot af te breken. Men begon er mee, maar de werken werden stop gezet, omdat de afbraak te duur kwam.

Bima een eeuw lang was de destijde machtige burcht van Beersel een romantische ruïne, die m. in 1877 door Victor Hugo werd bezocht die er een gedicht aan wijdde.

In 1849 trad Maria Nicolette van Arenberg in het huwelijk met Karel de Merode, een oude Rijnlandse familie die zich in de XIe eeuw te Beersel had vestigd.

In 1928 stond gravin Henriette de Merode het kasteel van Beersel af aan de vrienden van het kasteel van Beersel die daadelijk met de wederopbouw naar oude plannen van de burcht begonnen. In 1929 was het kasteel helemaal hersteld en sinds de oorlog is het de geliefde uitstap van de Brusselaars geworden.

Zodra we bij de aanvang schreven in de geschiedenis van het kasteel van Beersel door zijn heren en waterverwondering nauw verbonden met de geschiedenis van ons land. De grootste families hebben er geleefd: Witthem, Berg, Lotharingen, Arenberg, de Merode. Het kende de luister van de Middeleeuwen was jachtstoeten en steekspelen, had belegeringen te doorstaan, was het toneel van echte Bourgondische prallefeesten, gerakte in diep verval, men wilde er zelfs een fabriek van maken, het afbreken, maar thans is het in al zijn glorie herrezen. En staat, made door het verhaal van Willy Vandersteen, in het brandpunt van de belangstelling.

John de BRABANDER.

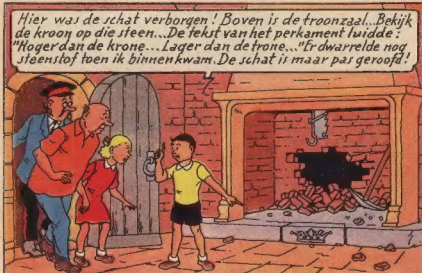

Willy Vandersteen bestudeert het decor van zijn verhaal.

DE SCHAT VAN BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Om zijn vrienden te helpen, gaat hij op zoek naar de schat, vermoedend dat de vledermuis, is ontmaskerd. Maar de schat is gestolen.

Hier was de schat verborgen! Boven is de troonzaal...Bekijk de kroon op die steen...De rekt van het perkament luidde: "Hoger dan de kroon...Lager dan de troon..." 't dwavelde nog slechtstof toen ik binnen kwam. De schat is maar pas geroofd!

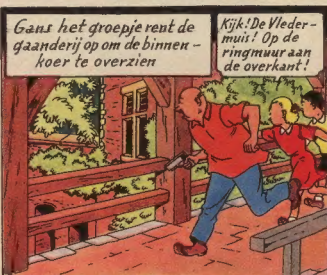
Inderdaad! De comedi met de hand lokte ons naar boven, terwijl de rover hier bezig was. Even kijken of hij niets vergeten heeft

Wacht...ik voel iets...een plat voorwerp...ik denk dat...AI! OEI! AIAI!

Een muizenva... en een briefje?

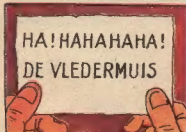

Gans het groepje rent de gaanderij op om de binnen-koer te overzien

Kijk! De Vledermuis! Op de ringmuur aan de overkant!

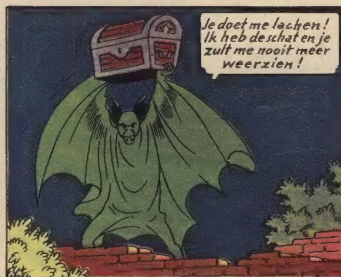
De sombere gedaante rent inderdaad met een koffer in de armen vliegenvlug over de ringmuur

HA! HAHahaha!
DE VLEDERMUIS

Halt, jij daar! Zet die koffer neer of ik vuur! Je kunt niet ontkomen! Geef je over, galgenaas!

Je doet me lachen! Ik heb de schat en je zult me nooit meer weerzien!

Wacht, Lambik, schiet niet! Daar boven op de meertentoren... een tweede vledermuis! Dat moet de echte zijn... Zie je wel dat ik gelijk had!

Inderdaad. Een reusachtige vledermuis zweeft naast de toren...

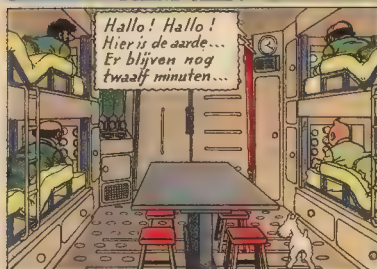
Help! Het spook! Hulp! Het zal mij doden!

Met een ijzelijk gegil stort de vledermuis zich op de schatten-rover, die zich heftig verdedigt...

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE MANNEN OP DE MAAN ***

Kuifje en zijn vrienden stapten in de raket die naar de maan moet vertrekken. Alles is gereed. Er blijven nog enkele minuten...

Hallo! Hallo!
Hier is de aarde...
Er blijven nog
twaalf minuten...

Lieve hemel! Een vre-
selijke gedachte schiet
me door het hoofd. Indien
ik een fout gemaakt heb
in m'n berekeningen...
dat zou verschrikkelijk
zijn! Maar nee, het is on-
mogelijk... en nu!

Nog tien
minuten...

Nog vijf minuten...

M'n beste Kuifje, ik
heb al heel wat avontu-
ren meegemaakt doch
ik vraag me af of dit niet
het laatste zal zijn...

Nog vier minuten...

Bobbie! Bobbie!
Ga liggen!

Gaan liggen? Waarom?
Ik ben niet moe!

Nog drie minuten...

Wat doe ik eigenlijk in
die schuit? En zeggend dat
ik die kwibus van een zon-
nebloem het geheugen
heb teruggeschonken!

Nog twee minuten...

Wat heb ik gedaan? Wat
heb ik gedaan? Hoe kon
ik me in zulk avontuur
laten meeslepen?

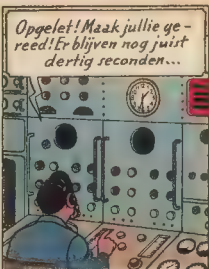

Nog een
minuut...

Een
minuut...
endan?

Ofwel start de raket, zoals ik
heb voorzien, ofwel springt alles
de lucht in op het ogenblik dat
ik op deze knop duw...

Opgelet! Maak jullie ge-
reed! Er blijven nog juist
dertig seconden...

Nog twintig seconden...

Waar komt dat dof-
en regelmatig geklop
vandaan?

BOEM BOEM BOEM

Lieve hemel,
het is m'n
eigen hart dat
bonst als een
smidshamer!

Opgelet! Nog tien seconden...

Daar gaan we! De
teerling is gewor-
pen! Hopelijk ver-
loopt alles zoals we
het voorzien hebben...

Negen... Acht... Zeven... Zes... Vijf...
Vier... Drie... Twee... Een...
VERTREK!

Op Gods genade!

EEN EZELTJE SCHREEF AAN KUIFJE !

Verhaal door
J.-P. NORTON
Geïllustreerd door
Fr. CRAENHALS

of opwond, net zoals de Rosse het beval. Ze moesten heel voorzichtig te werk gaan, anders kreeg Blauwbaard de vlieger op de kop en zou vast en zeker van de paal vallen. Langzaam manoeuvreerde Hugo zijn toestel op de juiste hoogte en bracht het dan, haast onmerkbaar, dicht bij de paalpunt. Toen Blauwbaard dat vreemd ding merkte, zette hij 'n staart op en snoof eerst wantrouwig... nog eens... en nog eens.

— Dat is lever, dacht Blauwbaard, zo waar ik hier zit.

Hugo had de bewegingen van de kater aandachtig gevolgd en richtte zijn vlieger nu zo dat Blauwbaard duidelijk zien kon wat er in de doos lag...

— Ooo! riepen de nieuwsgierigen, die met de nek in de lucht naar het zonderling schouwspel stonden te kijken.

Een ogenblik hield Hugo 'n hart vast, dan jubelde hij van geluk... Blauwbaard had de sprong gewaagd en zat veilig op de vlieger.

De last was zwaar voor het broos toestel en het maakte een gevaarlijke duikvlucht. Hugo liep zo vlug hij kon, wond de koord op, dan kwam ook de wind hem te hulp en herstelde het evenwicht...

Toen Blauwbaard eindelijk op de veilige grond stond, was de lever spoorloos verdwenen... De kater likte zijn snor bedaar af en stootte dan met de staart in de lucht de bakkerswinkel binnen.

De dikke bakkersvrouw straalde van geluk en ze begon dadelijk een appeltaart, zo groot als een karrewiel en rijkelijk bestrooid met poedersuiker, aan stukken te snijden. Hugo en zijn vrienden smulden om ter meest

— Wel Blauwbaard, zei Hugo, je zegt niet eens « dank je, kameraad »!

— Miauw, miauw, antwoordde de kater en streelde langs Hugo's blote benen, zo groot als een karrewiel en rijkelijk bestrooid met poedersuiker, aan stukken te snijden. Hugo en zijn vrienden smulden om ter meest

— Kijk me dan aan, zei de bakkersvrouw. Wat 'n vriendschap!

Van die dag mocht Hugo de witte kater iedere dag over de rug strelen en trouw vergezeld door Blauwbaard zijn jonge redder op iedere wandeling, behalve wanneer hij naar de paal ging. In dit geval maakte Blauwbaard een grote omweg

VOLGENDE WEEK
lees je in Kuifje een boeiend verhaal:
**DE LAATSTE
SCHERMUTSELING**

LACH ER NIET OM, VRIENDEN !

Sommige van onze correspondents doen het niet beter en hun briefjes gelijken sprekend op deze van het ezeltje !

WANNEER JE BONS OPSTUURT

- ★ Tel je punten nauwkeurig.
- ★ Schrijf duidelijk welk geschenk je wenst.
- ★ Schrijf ons adres juist

KUIFJE — DIENST T.

BRUSSEL

en je eigen naam en volledig adres, bv.:

Pieter JANSSENS

Diepstraat, 25

ANTWERPEN

N.B. — Al onze zendingen bevatten een brief en het REFERENTIENUMMER ONDERAAN IN DE LINKERHOEK. Indien je ons over het ontvangen geschenk schrijft, moet je dit NUMMER steeds vermelden.

*
Volgende producten dragen een KUIFJE's BON :

van Blaauwbaard

HUGO LANDUYT ging gewoonlijk langs de steenweg naar school, doch die Zaterdagmorgen had hij nog veel tijd en wandelde over de zeedijk naar het dorp toe. Een lichte bries woei hem door het stroblond haar en hij vond het leven mooi. Aan de muziekloos wou hij afsiaan, toen hij enkele mensen zag staan die allemaal naar boven keken. Wat mocht er in die blauwe hemel wel te zien zijn? Ha, daar zag Hugo het al. Een witte stip boven op de paal van de hoogspanning, die na de Winter buiten gebruik was gesteld. Alleen die paal stond er nog, omdat men er geen blijf mee wist.

— Dat is Blaauwbaard, de kater van de bakker, vertelde de Rosse, een rakker van een jaar of vijftien. Een hond maakte hem aan het schrikken en hij kroop tot boven op de paal. Nu kan dat arm beest natuurlijk niet meer naar beneden!

Tijdens de lessen dacht Hugo voortdurend aan de kater. Hij kende Blaauwbaard, want hij ging iedere avond om brood bij de bakker. Blaauwbaard lag dan gewoonlijk tussen de geurende melkbroden, de kranlek en de podoemkes om de laatste warme zonnestralen op te vangen. Blaauwbaard was een fiere, ongenaakbare kater, die de liflafjes van sommige klanten absoluut niet verdragen kon. Hugo had hem eens over de kop mogen strelen en sedertdien kwam Blaauwbaard de jongen steeds vrolijk tegemoet gesprongen en volgde hem, op afstand zoals het een ongenaakbare kater past, tot aan z'n woning. «Dag, Blaauwbaard», riep Hugo dan en dat vond de kater heel erg sympathiek. Nu zat hij daar hoog en droeg, maar alles behalve veilig, want de paal was ten minste dertig meter hoog en naar de top toe zo dun als een naald...

Om vier uur kwam Hugo opnieuw langs de kloos. Er stonden nu geen nieuwsgierigen meer. Een pompier stond naast de paal en pakte z'n materieel bijeen. De

Rosse woonde niet ver vandaan en wist, dat de pompiers getracht hadden Blaauwbaard te bevrijden. Hun ladders waren wel tien meter te kort. Ze hadden hun netten uitgespannen en de kater geroepen en gefloten, maar het dier snapte hun bedoelingen niet.

Ten slotte kan men geen mensenleven op het spel zetten voor een kater, al heet hij dan ook Blaauwbaard, en daarom hadden de pompiers hun spullen weer opgeborgen.

— Wat zal er nu met hem gebeuren? vroeg Hugo.

— Wat wil je! Hij zal van uitputting naar beneden tuimelen.

Katten komen steeds op hun poten terecht, dacht Hugo, maar van die hoogte zat Blaauwbaard toch zijn nek breken, dat staat vast. Ha, neen, hij wou er liever niet aan denken. Blaauwbaard dood, vormloos... neen, er moest naar een middel gezocht worden om het dier te redden.

Heel de nacht maakte Hugo plannen, ze werden hoe langer hoe gekker en dansten en sprongen in z'n hoofd. Het was Zondag en na de mis zag hij kans vlug even tot bij de muziekloos te lopen. Er wandelde veel volk over de dijk, doch niemand bekreunde zich nog om de arme Blaauwbaard, die nog steeds als een witte vlek hoog boven op de paal zat. De bakkersvrouw stond met roodbeschreide ogen in haar winkel.

— Ik koop een andere kat voor je, troostte de bakker, hui! nou niet meer!

Maar Katrien snikte opnieuw.

— Hoor je dat? vroeg de Rosse, die zijn dagelijks samentje over de dijk en door de duinen maakte. Waarom nu zoveel tranen laten voor een kat?

— Als onze voetbalploeg verliest en als onze geliefkoosde renners het niet kunnen halen in de Ronde, maken wij daarover toch heel wat drukte, merkte Hugo op. Hij begreep het verdriet van de dikke, goedgebakke bakkersvrouw best, want hij maakte ook zorgen over het lot van Blaauwbaard.

Na het middageten riep Hugo al zijn makkers bij elkaar om te overleggen wat ze voor de witte kater konden doen. Marcel, bijgenaamd De Drogen, Jaak, Fred en Jan hadden het recht het hoge woord te voeren, want ze waren «van de bende». De Rosse mocht wel luisteren, maar stemrecht kreeg hij niet; hij behoorde tot een andere ploeg.

Fred stelde voor een grote trap in zand te bouwen — dat zou zo maar eventjes zes

maanden werk hebben gevraagd! Jaak wou Blaauwbaard met een laas naar beneden halen, doch het dichtst bijgelegen gebouw was nog zestig meter van de paalpunt verwijderd. Wie zou zo'n lange laas kunnen hanteren? Jan vond het beter, een dik hooitapje onder de paal te leggen en de kater er toe te verlaten naar beneden te springen. Welke boer zou bereid zijn heel zijn hooizoolder te laten leeghalen voor Blaauwbaard? En of dat zou volstaan om de schok te breken?

«We zagen die paal over, zei De Drogen, kalm. Als we het voorzichtig doen komt de punt langzaam naar beneden en zo krijgt de kater de kans op het laatste ogenblik te springen zonder zich pijn te doen.»

Lang niet zo kwaad, doch hoe zouden de vroede gemeentevaders dat opnemen? Hugo zat met zijn hoofd in de handen, dat deed hij altijd wanneer hij diep nagedacht, en riep plotseling:

— Ik heb het gevonden! Over tien minuten iedereen aan de muziekloos!

Zonder de vragen van zijn vrienden te beantwoorden, liep Hugo naar huis en kwam enkele ogenblikken later terug met zijn vlieger.

De vlieger was vierhoekig, met drie banden zeildoos. Alvorens hem op te laten bevestigde Hugo in het midden een sigarendoos, waarin hij een stuk lever had gelegd. De slagersvrouw had het gegeven.

«Daar is Blaauwbaard verliekerd op!» had ze hoopvol gezegd. De vrienden begrepen nu op welke wijze Hugo de kater hoopte te redden.

Hé, dat zou lang niet makkelijk zijn!

De vlieger moest immers vlak naast de paal worden gebracht, zodanig dat Blaauwbaard de moed zou vinden te springen. De lever zou daarbij een beetje helpen.

Gelukkig was de wind net zoals Hugo wensde: krachtig, doch laag bij de grond. De eerste keer was de vlieger juist op de hoogte van de paal, doch op te grote afstand. Het tuig was moeilijk te hanteren. Zo'n vlieger wil immers hoog, hoog de wolken in en niet blijven hangen op dertig meter boven de grond.

— Niet zo vlug, hoor! zei Hugo, kom maar wat lager, vriend!

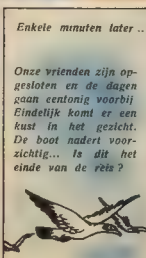
Hij wond het touw op en ging langzaam achteruit over de dijk. De Rosse ging aan de voet van de paal staan en riep de nodige aanwijzingen naar Jaak. Deze riep ze aan Fred en zo verder tot bij Hugo, die af-

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN FRED FUNCKEN

De koppige tand

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN TIBET

De tandarts kent je niet, dus wat kan het hem schelen als hij je pijn doet! Ik ben je vriend. Heb vertrouwen in me, en je zult absoluut niets voelen

Je moet vijf jaar naar de universiteit gaan om tandarts te worden, maar Bolleke kan het ook wel zonder studies!

Blijf gerust zitten, ik maak het touwtje aan de deur vast, open die plotseiling en je tand vliegt er uit, zonder dat je 't voelt... Je zult me later dankbaar zijn...

Hop!... Het is gedaan!

AAAAA!...

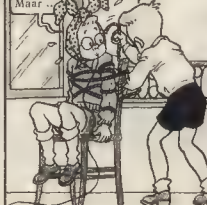
Oei, die tand staat er vaster in dan ik dacht, kom, het geeft niets, we beginnen opnieuw! Maar ik zal je eerst...

We moeten er kort spel mee maken!

...stevig vastbinden aan de vensterstaven

Maar...

Wees niet zo flauw!

Maar ik...

Nu is hij er uit, denk ik!

AAI!

Oef, het is de klink! Kom, we proberen nog eens!

Neen, neen, zo niet meer!

Je hebt gelijk. We moeten een ander middel zoeken, je tand is veel te koppig

Ik weet niet wat ik het meest moet bewonderen: de vastberadenheid van de dokter, of de moed van de patient!

Het zal een paar francs onkosten meebrengen, maar wat doet men niet voor een vriend als jij. Ik heb daar een klappertje van tien francs liggen en daarmee moet het beslist gelukken!

Neen, neen, dat moet je niet...

Maar jawel! Je hoeft er me niets voor te betalen, het is een geschenk!

Glop!

De volgende dag in het hospitaal...

Is die koppige tand er nu uit?...

Men zal het pas weten als het verband mag weggenomen worden!...

De negers van het eiland Haiti kwamen in opstand. Durand, een blanke geneesheer, werd gevangengenomen, doch Eustache, zijn trouwe knecht, zal hem trachten te bevrijden...

OPSTAND IN SAN DOMINGO

TEKENINGEN VAN

CAPRIOLI

Eustache en Pedro waren slechts dertien kilometer van San Domingo verwijderd en in twee uur bereikten ze de stad. Overal pulsen en wanorde! De kathedraal, waarin het stoffelijk overschot van Christoffel Columbus rustte (later heeft men dit naar Havana overgebracht), stond ongedeerd, doch hier en daar waren er nog vuurhaarden en geen enkele blanke was heinde en verre te bespeuren...

Eustache en Pedro gingen eerst naar het huis van dokter Durand: er waren nog slechts enkele zwartberoekte muren van over gebleven...

De gevangenis (een oud klooster) werd bewaakt door vrijwilligers. Men kon ze herkennen aan hun gele halsdoeken...

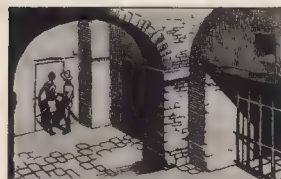
Pedro ging naar zijn vader, die juist op wacht stond en vertelde wie Eustache was. Na enkele ogenblikken zei Marc, de vader van Pedro:

— Ik weet waar Durand verblijft. Ik zal je er heen leiden.

Hij keek dan voorzichtig rond en voegde er aan toe:

— Ik zal iets doen voor je... en voor Durand. Ik zal je helpen hier als bewaker aangenomen te worden...

— Dokter Durand moet hier zijn...

Marc opende een deur en, met een oog naar de sleutel...

— Ik vertrouw je dit toe, maar wees voorzichtig!

— Je moet vlug en omzichtig handelen, anders kan ik niets meer doen voor je. Als men merkt wat je in het schild voert, krijg je de kogel, begrepen?

— Ik ben het, dokter.

— Dokter Durand heeft mijn zoon genomen en dat vergeet ik niet. Ik zal veel doen voor hem... We zullen naar de chef van de gevangenis gaan...

De chef was Juanito, de Creool.

— Ik meen je te herkennen, zei hij tot Eustache. Hij was glister te Saint-Omer.

— Neen, m'n broer is misschien in Saint-Omer geweest. Wij gelijken sprekend op elkaar, antwoordde Eustache met overtuiging.

Nog dezelfde avond kreeg Eustache zijn gele sjaal en werd bewaker van de gevangenis...

(Wordt voortgezet.)

DE RING VAN GIBIL

Onze vrienden kregen de toelating het eiland Pasjoetan te verlaten. Een hoofman en twee slaven begeleiden hen naar hun boot. Op het ogenblik dat ze voorbij een tempel komen, kan Nasir Abu niet aan de verleiding weerstaan enkele platen goud mee te nemen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN RAYMOND REDING

Na een zware dagmars door het woud, kwamen ze aan het dichte struikgewas. In een rots, die nauwelijks boven de grond uitstak, was een put uitgegraven...

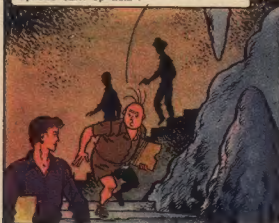
De twee slaven daalden het eerst in de put af, dan volgden de anderen nog steeds in bedwang gehouden door Nasir Abu en Armand...

Brr... hier zijn we weer in de grot waar die reus me won...

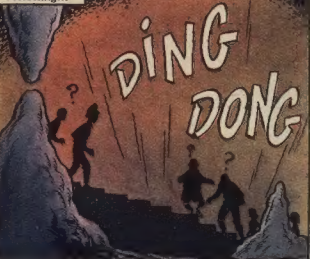
Henk, zouden we niet kunnen beproeven om Nasir Abu te overmeesteren? Hij weet dat, wanneer hij hier schiet het gewelf neerkomt op ons en... op hem!

Misschien... Tracht bij de chef te komen en hem een paar woorden te zeggen...

Plotseling...

MAAK ZELF DE LAMP VOOR JE SCHRIJFTAFEL

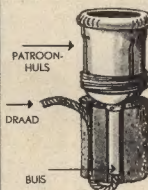

DE LANGE WINTERAVONDEN STAAN WEER VOOR DE DEUR EN OM JE HUISWERK TE MAKEN EN « KUIFJE » TE LEZEN 'S AVONDS, HEB JE EEN LAMP NODIG. JE ZIET NATUURLIJK LIEFST EEN ORIGINELE LAMP. WELNU, WAAROM ZOU JE NIET PROBEREN DIE ZELF TE MAKEN? HET IS NIET MOEILIJK EN ALS JE EEN BEETJE HANDIG BENT, SPEEL JE HET KLAAR IN EEN UUR.

WAT heb je daarvoor nodig? Een fles of een vaas met smalle hals, cellofaan of rafia, een hulsfitting, een stopcontact, elektrische draad, het geraamte van een lampekop. Indien je al deze benodigdheden niet bij je thuis kunt vinden, moet je ze natuurlijk kopen, doch ze zullen niet veel kosten.

De kleinsten zullen de draad moeilijk met de hulsfitting kunnen verbinden, maar met een beetje geduld krijgen ze ook dat voor elkaar. Je vader of je grote broer zullen trouwens graag een handje toesteken. Misschien vragen ze niet beter dan mee te knutselen!

We gaan het glas van onze fles of vaas natuurlijk niet doorboren, want dat is specialistenwerk, doch steken de hulsfitting in een houten stop die op de hals van de fles of vaas past. Deze stop moet zowel vertikaal als horizontaal doorboord worden, zodat de draad er bij het begin van de hals kan uitkomen. Zo je het geheel niet erg mooi vindt, kan je het bekleden met isoleerdoek.

Het geraamte van de lampekop kun je bekleden met cellofaanbanden in heldere kleuren. Cellofaan is echter doorschijnend en daarom moet je de binnenkant bezetten met een stukje stof, best neem je een lapje zijde. Pas op! De kleuren moeten bij elkaar passen. Indien je niet met zijde, naald en draad kunt omspringen, spreek je je zus maar eens vriendelijk aan, ze zal je met raad en daad bijstaan.

De foto, hier rechts, toont je een lampekop in cellofaan. Rafia kan cellofaan (broos en moeilijk te verwerken) best vervangen en dan heb je niet eens een voering nodig.

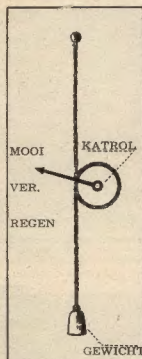
Je moet eerst de draden van het geraamte bedekken en dan span je de cellofaanbanden of rafiastengels vertikaal van boven naar beneden. Daarna vlecht je er de cellofaanbanden, of de rafiastengels van een andere kleur, horizontaal door. Bekijk de tekening. Tracht regelmatig te werken, de draden niet te strak en ook niet te los spannen.

Het laatste bandje maak je met wat lijm vast.

Om cellofaan opeen te kleven, bevochtigt je de twee kanten en leg ze op elkaar. Rafia kun je stevig vastknopen.

EEN ORIGINELE BAROMETER

MORGEN is het nu. Donderdag en heb je een vrije namiddag. Zal het mooi weer zijn? Er is geen barometer in huis en daarom gaan we er zelf een knutselen.

Neem een touwtje van ten minste zestig centimeter lang en van zeer goede kwaliteit en leg dit gedurende vier en twintig uur in zoutwater. Gebruik hiervoor keukenzout en wees er niet te zuinig mee. Laat het touwtje dan drogen.

Intussen zaag je een plankje van de afmetingen van je koord (zie tekening). Met een staal naald maak je een uiteinde van het touw op het plankje vast. Een beetje lager rol je het touw — eenmaal slechts — om een katrol

(gebruik hiervoor eenvoudig een mecano-wieltje) die op de plank wordt bevestigd. Aan het andere eind van het touw hang je een gewicht (niet al te zwaar) en je barometer is kant en klaar.

Naar gelang de vochtigheid van de lucht zal je koord inkrimpen of uitzetten. Je zet dan een pijltje op de katrol en na enkele dagen zorgvuldige waarneming kun je op de barometer de verschillende punten aanduiden: mooi, veranderlijk, regen, enz.

(Wordt voortgezet.)

DE POSTIJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE - ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

ONZE LEZERS ZIJN GOEDE REPORTERS

In N° 35 van ons blad publiceerden we op deze pagina een oproep tot onze lezers om ons een exemplaar van hun beste vacatiefoto op te sturen. We hebben er vele gekregen en brengen er nu enkele van de beste. Na dit resultaat mag men wel zeggen, dat onze lezers hun blad met vrucht lezen, want ze onthullen zich hier als echte reporters: ZE KUNNEN GOEDE EN INTERESSANTE FOTO'S MAKEN!

Foto's N° 1 en 2 werden gemaakt door mej. Cuty Bach Kolling van Hilversum, in het miniatuurstadje Madurodam te Den Haag. Foto N° 1 stelt de haven voor met op de achtergrond de « Willem Ruys ». Op foto N° 2 zien we een ravijn met spoorbaan. Kijk naar de verhouding tussen de mensen, het schip, de benzinetanks en het treintje. Cuty wordt een filme fotografe!

De foto's N° 3, 4 en 6 werden gemaakt door Peter Haegen van Amsterdam. N° 3 stelt de boekenstalletjes ofte bouquineries van de Seinekanten te Parijs voor. N° 4 toont het Palais Chaillot, genomen van op het hoogste platform van de Eiffeltoren, en N° 6 stelt de televisieziender van de Eiffeltoren voor. Knap werk, Peter!

Foto N° 5 werd gemaakt door Marc Vermang van Aalst. Ze is uitstekend van compositie en beeldscherpte. Marc doopte zijn beste vacatiefoto: Geboortegrond. Foto N° 7 werd genomen door Hugo De Smedt van Evere, te Engelberg in Zwitserland. Dat ezeltje op het voorplan is echt grappig.

De laatste foto in de reeks werd genomen tijdens een Kuifje's vertoning te Middelkerke. Lange heel de kust bracht de poppenspelwagens van Kuifje veel plezier.

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN J. MARTIN

Bandieten hebb^{en} van de regering een loofspreek gekregen. Indien dit be drag niet overhandigt wordt, zullen maatregelen getroffen worden. Onze vrienden volgen een spoor...

Onze vrienden stappen dadelijk uit de auto...
Hog een kastje? Wel verdraaid!

Ja, maar dit werd niet gerestaureerd. Legt die hoge, rombere toren je niets? Lees op de kaart, in kleine letters staat er: Schwarzeburg - puinen van de Zwarte Toren

De Zwarte Toren! Inderdaad! Dat kon...

En dit bord nodigt me werkelijk uit een beetje te brengen. Men legt te veel nadruk op dat "verboden" Kom, we gaan!

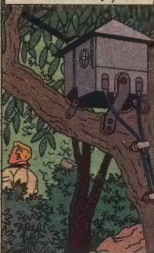

PROPHÉTIE PRIVEE
DEFENSE D'ENTRER
DANGER
RUINES COULANTES

Ze laten de wagens over aan de zorgen van de politie-agenten en stappen resoluut over al de hebbelige paden...

Ze vermoeden niet dat een fotocel, handig in de boomtakken verborgen, hun aanwezigheid reeds registreerde en in het geheim, het alarmsein gaf

Hier is de ingang, veronderstel ik. Hé, wat is het hier danker! Heb je de zaklamp niet bij, inspecteur?

Brr... Neen, dat voorpelt niets goeds! Ik heb een onaangenaam gevoel, net als in Rooy-Koningburg...

Op hetzelfde ogenblik...
Schiet op! Over 30 seconden blokkeer ik het doortje. Wees niet ongerust, de chef heeft alles voorzien

Enkele mannen dalen vlug af in een onderaardse pijp...

...waaraan de opening sluit met een vloersteen, die er net uitziet als al de andere...

Intussen in de ruïnen...

Ik heb niet de indruk dat het boukje hier dadelijk kan intorten. Waarom dan die waarschuwing?

Dat is waar, doch dit is geen reden om het betreden van de overige gebouwen te verbieden. Een hekken rond de toren zou volstaan...

We gaan even binnen. Misschien vinden we daar de sleutel van het mysterie...

Op het ogenblik dat ze de toren binnen willen gaan, horen ze een stem

Hela, een ogenblikje, heren!

Verduiveld! Waar komt die uitgekropen?